

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8100

гр. София, 27.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
закрито заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

като разглежда дело номер **9879** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 213 а АПК.

Образувано е по частна жалба на КЕВР, представлявана от председателя ѝ, приподписана от юрк.И. срещу Определение №№ 5831/ 12.02.2026 г. по адм. д. № 9879/2025г . на АССГ
С Определение №№ 5831/ 12.02.2026 г. по адм. д. № 9879/2025 АССГ в производство по чл. 197 и сл. от АПК е отменил по жалба на И. С. К., чрез адв. Х., съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, Решение № Ж- 761/13.08. 2025г. на КЕВР в оспорената му част по т.1, с която на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация е прекратено производството, поради липса на компетентност и е върнал преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за произнасяне по жалбата с вх. №В-11 ИН-00-264/11.06.2025г. от И. С. К. срещу „Водоснабдяване и канализация" ЕООД, [населено място], при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени определениято.

Съдът е указал, че съгласно Тълкувателно решение № 2/24.03.2021 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд, не е допустимо обжалването на определениято по чл. 200, ал. 1 от АПК от административния орган, издател на акта.

С оглед на изложеното и на основание чл. 231, във вр.чл.213а, ал.2 вр.чл.215 т.4 от АПК жалбата следва да бъде оставена без разглеждане.

Настоящият състав е разгледал спора в Раздел IV Обжалване на отказ за разглеждане на искане за издаване на административен акт на АПК. Да разгледа комисията поставения пред нея спор означава да се произнесе по начина указан в чл.147 НЛДЕ. Съгласно чл.147 ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката/НЛДЕ/ „Когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката“. Макар, в чл.147, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. да се посочва, че КЕВР „прекратява преписката“, то е видно, че в тази хипотеза е необходимо Комисията да „установи, че жалбата е неоснователна“. Да установи, че жалбата е неоснователна означава, да я разгледа по същество. Според ал.2 на чл.147

от НЛДЕ, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства КЕВР установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им. Следователно, и в двете хипотези на чл.147 от Наредба № 3 се касае до решаване спора по същество от страна на Комисията за енергийно и водно регулиране.

В светлината на претенцията на частният жалбоподател как следва АССГ да процедура във връзка с жалбата срещу Определение №№ 5831/ 12.02.2026 г. по адм. д. № 9879/2025 АССГ, респективно, че следва да я администрира, а не да я оставя без разглеждане, следва да се посочат сходни казуси разгледани от ВАС във връзка със спорната разпоредба на чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация /на която Комисията се е позовала за да не разгледа по същество искането до нея/.

С Определение № 12178/ 28.11.2025 г. по административно дело № 10097/2025 г., Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, е оставил без разглеждане частната жалба на Комисията за енергийно и водно регулиране, против Определение № 25087 от 22.07.2025г., постановено по адм. дело № 3088/2025г. по описа на Административен съд – София – град и е прекратил производството по адм. д. №10097/2025г. по описа на Върховния административен съд.

С Определение № 12178/ 28.11.2025 г. по административно дело № 10097/2025 г., Върховният административен съд на Република България - Трето отделение е приел:

„.... При повторното провеждане на производството пред КЕВР, органът приел Решение № Ж-145/19.02.2025 г., с което по т. 1. на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация КЕВР е прекратила административното производство, образувано по жалба с вх. № В-12-00-230 от 26.04.22 г. от ОДБХ -В. срещу „ВиК“ ООД В., поради липса на компетентност да разгледа и реши частноправния според Комисията спор, а по т.2 изпратила копие от решението на Областния управител на Област В. и на Председателя на Асоциация на ВиК В., във връзка с правомощията му по чл.198 в ал.5, т.6 от Закона за водите и чл. 42, ал.1 от Правилник за организацията и дейността на асоциациите по водоснабдяване и канализация.... Съдебният състав приел, че се касае за оспорване на административен акт на КЕВР с предмет прекратяване на развилото се административно производство, по смисъла на чл.56, АПК, чието оспорване е допустимо по реда на глава десета, раздел IV АПК, на основание ал.4 на същата норма. В тази връзка провел производство по раздел IV на глава десета и постановил оспореното Определение, с което приел, че се касае за отказ от страна на КЕВР да разгледа отнесения до него въпрос по същество... Според настоящия съдебен състав, така проведеното производство е реализирано без да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилно в хипотезата на чл.56, ал.4, вр. чл.197 и сл. АПК оспореният административен акт е бил разгледан през призмата на глава десета, раздел IV АПК, В този случай, съгласно нормата на чл.200,ал.2 АПК Определението може да се обжалва с частна жалба от страните, участващи в административното производство. Този ред на разглеждане, съответства и на предвиденото в разпоредбата на чл.148, ал.1 от Наредба №3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, която за оспорване решенията на КЕВР препраща към общия ред по АПК..“.

С Определение № 1277/ 05.02.2026 г. по административно дело № 657/2026 г. Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - I колегия, оставя в сила Определение № 12178 от 28.11.2025 г., постановено по адм. д. № 10097/2025 г. по описа на Върховния административен съд, - Трето отделение.

С Определение № 1277/ 05.02.2026 г. по административно дело № 657/2026 г. Върховният

административен съд на Република България - Петчленен състав - I колегия е приел:

„ С атакуваното определение на тричленен състав на ВАС е оставена без разглеждане частната жалба на КЕВР срещу определение № 25087 от 22.07.2025 г. по адм. дело № 3088/2025г. на Административен съд – София град и производството по делото е прекратено. Решаващият състав е приел, че административното производство също е прекратено по смисъла на чл. 56 АПК, а актът за прекратяване подлежи на обжалване по реда на глава 10, раздел IV АПК. Производството пред АССГ се е развило именно по този ред, с оглед на което и по аргумент от чл. 200, ал.2 АПК КЕВР не е активно процесуално легитимирана да обжалва постановеното определение.

Така формирания краен извод на тричленния състав е правилен. В своята практика ВАС е последователен в становището си, че в производството по реда, озаглавен "Обжалване на отказ за разглеждане на искане за издаване на административен акт", регламентирано в чл. 197 - 202 АПК, административният орган, който е постановил оспорения пред съда акт за прекратяване на административното производство, няма процесуално право на жалба срещу определението на съда, с което този акт е отменен, респективно- прогласен за нищожен. Право да обжалват определението по чл. 200, ал. 1 АПК е предоставено на страните в административното производство, но не и административния орган, който е постановил акта за прекратяване на административното производство. Същият няма качеството на страна по него, тъй като именно той е органът, пред когото се развива това производство и който го ръководи. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 2/24.03.2021 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд по ТД № 10/2019“;

С Решение № № 868/ 27.01.2026 г. по административно дело № 5201/2025 г. Върховният административен съд на Република България - Трето отделение е приел:

„ Съдът не е съобразил диспозитива и мотивите на решението на КЕВР с разпоредбите на закона, в случая на АПК, въпреки че извършва контрол за законосъобразност върху акта на комисията... Според чл. 22 ЗЕ, Комисията разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечнен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. В рамките на предоставената правораздавателна компетентност КЕВР следва да разреши въпроса дали спорът между потребителя "Андромеда Ин" ЕООД [населено място] и "ВиК"ЕАД [населено място] е свързан с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. В рамките на този спор КЕВР е длъжна да се произнесе по същество, доколкото упражнява правомощие за разглеждане на правен по естеството си спор и не може да прекратява производството с материалноправен критерий, който следва да приложи спрямо позицията на една от двете спорещи страни. Самата комисия упражнява правомощие, което законът в чл. 22 ЗЕ ѝ предоставя , поради което незаконосъобразно същата е приела, че няма компетентност за това. Напротив - компетентността е предоставена със закон и не е изключена със закон. Основателността на жалбата на потребителя , респективно - позицията на ВиК дружеството зависи от материалноправната приложимост на закона - ЗРВКУ спрямо повдигнатия между тези две страни спор. Неправилно административният съд е приел, че КЕВР няма материалноправна компетентност да разреши повдигнатия спор. Следва да се посочи и това ,че КЕВР не може да разрешава допустимостта на производствата по разрешаване на спорове по чл. 22 ЗЕ на базата на разпоредби, които се конкурират като противоречащи с норми на АПК. В този случай допустимостта на производството пред КЕВР се определя не с нормите на цитираната разпоредба на чл.41, ал.4, т.1

от Правилника за дейността на КЕВР, а от нормативен акт от по-висока степен, какъвто е АПК..... Отделно от това следва да се посочи същественото нарушение на съдопроизводствените правила, което се изразява в следното: КЕВР е отказала да се произнесе по същество по повдигнатия правен спор, с който е била сезирана. Според правилата на АПК, които единствено намират приложение в случая, отказът на административния орган, /дори и този орган, който упражнява правораздавателна компетентност по силата на закона, доколкото не е налице друг специален процесуален закон/ да разгледа по същество отправено до него искане за издаване на индивидуален или общ административен акт, се оспорва по реда на раздел четвърти на глава десета на АПК - чл. 197 и сл. АПК. В рамките на посоченото оспорване, което не се развива по правилата на чл. 145 и сл. АПК, съдът се произнася с определение след провеждане на закрито съдебно заседание. В случая съдът не е провел производство по раздел четвърти на глава десета, а е разгледал решението на КЕВР по правилата на чл. 145 и сл. АПК като оспорване на индивидуален административен акт. Както се посочи, съдебното решение е неправилно поради неправилно приложение на материалния закон досежно преценката на компетентността на КЕВР. Отмяната му е свързана с връщане на делото на същия съд за провеждане на процедурата по раздел четвърти на глава десета АПК..“

С Определение №№ 5831/ 12.02.2026 г. по адм. д. № 9879/2025г., посочи се, АССГ ясно е указал, че съгласно Тълкувателно решение № 2/24.03.2021 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд, не е допустимо обжалването на определението по чл. 200, ал. 1 от АПК от административния орган, издател на акта.

Според възприетото в Тълкувателно решение № 2/24.03.2021г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд, че не е допустимо обжалването на определението по чл. 200, ал. 1 от АПК, от административния орган, издател на акта, следва да се приеме, че същият няма възможност да обжалва определението на първоинстанционния съд. Тълкувателните решения са задължителни, както за съдилищата, така и за държавните органи /какъвто се явява и частният касационен жалбоподател/, в тази връзка съдът приема, че частната касационна жалба следва да се остави без разглеждане.

С оглед на изложеното и на основание чл. 231, във вр.чл.213а, ал.2 вр.чл.215 т.4 от АПК жалбата следва да бъде оставена без разглеждане.

С тези мотиви съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ частна жалба на КЕВР, представлявана от председателя ѝ, приподписана от юрк.И., срещу Определение №5831/ 12.02.2026 г. по адм. д. № 9879/2025 г. на АССГ.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на РБ, като съгласно чл. 213а, ал.7 от АПК, държавна такса не се дължи.

СЪДИЯ: